

ԵՐԵՎԱՆԻ ԵՐԱՐԱՆԻ ԿՈՄԻՏԵ

# ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարվանը 6 ռուբլի, Առանձին համարները 5 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են խմբագրատան մէջ:

Մեր հասցեն. Тифлисъ, редакция «Мшакъ».  
Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».  
Տ է Լ է Ֆ օ Ն № 253:

Սմարտաբարութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի և տոն օրերէն):

Յայտարարութիւն ընդունուած է անկէ լեզուով:

Յայտարարութիւններէ համար վճարում են իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպեկ.  
Տ է Լ է Ֆ օ Ն № 253:

ԲԱՅՎԱԾ Է ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

## ՄՇԱԿ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԵՒ ԴՐԱՎԱՆԱԿԱՆ ԼՐԱԳՐԻ

(33-րդ ՏԱՐԻ)

ԱՌԱՋԻՎԱՅ 1905 ԹԻՎԱՆԻՆ

«ՄՇԱԿ» ԿԸ ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԻ ՆՈՅՆ ՊՐՕԳՐԱՄՈՎ ԵՒ ՆՈՅՆ ՈՒՂԴԱԹԵԱՄԲ

ամեն օր, բացի առնչելի յաջորդող օրերէն:

ԲՄՏԱՆՈՐԴԱԳՐԻ. «Մշակ» տարեկան գինը 10 ռուբլի է, տասն և մէկ ամսականը նոյն գին 10 ռ., տասն ամսականը՝ 9 ռ., եւթ ամսականը՝ 8 ռ., եւթ և վեց ամսականը՝ 6 ռ., հինգ ամսականը՝ 5 ռ., չորս ամսականը՝ 4 ռ., երեք ամսականը՝ 3 ռ., երկու ամսականը՝ 2 ռ. և մի ամսականը՝ 1 ռուբլի:

ԱՐՏԱՍՈՒՄԱՆ ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ. Ամերիկայի բաժանորդները պէտք է վճարեն տարեկան 6 դոլար. Եւրոպայի բաժանորդները՝ 30 ֆրանկ. Պարսկաստանի բաժանորդները՝ 10 ռուբլի:

«Մշակին» գրվել կարելի է ԽՐԱՎԱՆԱԿԱՆ. (Բազմաթիւ և Բարձրակարգ փողոցներէ անկիւն):

Հայտարարութեան ուրիշ քաղաքներէ «Մշակին» գրվելու համար և առհասարակ նամակներ և ծրարներ ուղարկելու, պէտք է դիմել հետեւեալ հասցեով. ТИФЛИСЪ, Редакция «МШАКЪ», իսկ արտասահմանէ՝ ТИФЛИС, Rédaction du journal «MSCHAK»:

Յայտարարութիւնները ընդունուած են բոլոր լեզուներով:

Ա Պ Ա Ռ Ի Կ Բ Ա Յ Ո Ր Դ Ա Գ Ր Ո Ւ Թ Ի Ն Չ Է Ը Ն Դ Ո Ւ Ն Վ Ո Ւ Մ

ԲՈՒՄԱՆԱԿԱՆ ԴՐԱՎԱՆԱԿԱՆ

Բանուրներ համար հիւանդանոց. Ներքին ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Մամուլ. Հայոց ներկայացումը. Վրաց թատրոն. Ներքին լուրեր. ԱՐՏԱՍՈՒՄԱՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Պատերազմի շուրջը. ՀԵՌԱՆՊՐԵՆԵՐ. ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ. ԲԱՆԱՍՄԱՐԱԿԱՆ. Նոր-Նախիջևանի կեանքից:

ԲԱՆԱՍՄԱՐԱԿԱՆ ԶԱՍՄԱՐ ԶԻՄԱՆԱԿԱՆՈՅ

Թիֆլիսի նահանգապետի նախագահութեամբ տեղի ունեցան երկու նիստեր, որոնց քննութեան առարկան էր բանուրների համար հիւանդանոց բանալու խնդիրը:

Գործարաններում աշխատող բանուրները շատ անգամ կարիք են դրում հիւանդանոցներ թէ մշտական բժշկական օգնութիւն ստանալու համար թեթիկ հիւանդութիւնների ժամանակ և թէ ապաքինութիւն գտնելու այն դէպքերում, երբ նրանք ստանում են լուրջ վէրքեր և հիւանդութիւններ և կարօտ են երկարատեւ և մասնագիտական հոգսողութեան:

Մի քանի բարեկարգ գործարաններ նոյն իսկ մեր երկրում ուղարկութիւն էին դարձրել այդ հանգամանքի վրա և

իրանց կառնով ու նախաձեռնութեամբ հիմնել էին հիւանդանոցներ: Սակայն գրանք բացառութիւններ էին: Գործարանատէրերի մեծագոյն մասը ամենին տրամադրութիւն չէր ցոյց տալիս հոգսող աշխատողների առողջապահական վիճակի և բժշկական օգնութեան մասին: Երբ աշխատողները մնաւում էին գործարաններում և հիւանդանոցում էին, նրանք ստիպւած էին լինում դիմել իրանց մասնաւոր միջոցներին և յաճախ մնում էին բոլորովին անօգնական դրութեան մէջ:

Գործարանական վերահսկողութեան պետական շրջանները այժմ իրանք որոշ միջամտութիւն են անում այդ գործի մէջ և պահանջ են դնում, որ բանուրները համար շինված լինեն հիւանդանոցներ և և ապահովված լինեն նրանց առողջապահական դրութիւնը:

Թիֆլիսում այդ խնդրի իրագործութեան ժամանակ մի այսպիսի հարց ծագեց, թէ արդէս անկի նախատակադրմամբ չի լինի, եթէ փոխանակ բարձրագույն մասնաւոր հիւանդանոցներ շինվել մէջը, անկի մեծը, ընդարձակը, որ կարող անարժանայել բոլոր գործարանների բանուրների պէտքերին: Նկատողութեան անհե-

ղիւանց և Ա. Սալթիքեանը:

Գործարանները այս տարի ներկայացրեց Վիթթորիլը մի բաժակ ջրի մէջ: Տեսչի օգնական ընտրվեց Ե. Շահաղիզեան մի ձայնի առաւելութեամբ և... թէպէտ երգում-պատում էր ինչու, թէ երբեք չի համաձայն մի այսպիսի պաշտօն ստանձնել, բայց և այնպէս ընդունեց: Այժմ արդէն հասկանալի եղաւ, թէ ինչու այնքան հակառակ էր Հ. Ս. Չէօբէքիանի միաձայն ընտրութեան՝ մարկավարական ժողովներում, իսկ Ա. Սալթիքեան, իր խնամքի, հոգսարձան ժողովում:

Այս տարի ունեցանք նոր ուսուցիչներ, որոնք, ըստ կանոնադրութեան, պէտք է նախապէս ընտրվէին Մանկավարժական ժողովից: Սակայն բացի մէկից՝ միւսները թէպէտ ընտրված էին, սոյն իսկ մերժված են, բայց և այնպէս մեր հոգսարձանական ժողովը նախաձեռնեց համարել նրանց հաստատել: Տեղի ունեցան շատ բռնու վէճեր և անտեղեւթիւններ «մանկավարժների» աշխատելու: Մեր մանկավարժներից մէկն էլ անցեալ օրերը նոյն իսկ հրաժարական էր տուել. բայց 2 օրից յետոյ փոշմանած՝ նորից իր տեղը նստեց:

Անցեալներում կատարվեց՝ ա. Գ. Պետովի կառուցած մանկական հիւանդանոցի բացման հանդէսը, որին ներկայ էին պաշտօնական և

լով այն հանգամանքը, որ ընդհանուր ընդարձակ հիւանդանոցը կարող է, անկի մեծ յարմարութիւններ ունենալ, հրաւիրել անկի լաւ բժիշկներ և առհասարակ զիւրացնել բժշկական հսկողութիւնը, գործարանատէրերի և վարչական ու բժշկական շրջանի անձանց ժողովները եկան այն եզրակացութեան, որ գերադասելի պէտք է համարել ընդհանուր բուժարանի և հիւանդանոցի կառուցումը:

Անկախած, կարգին հիւանդանոց շինելը ժամանակակից ամենակարեւոր կատարելագործութիւններով անկի ծախքը կը պահանջէ, քան հասարակ հիւանդանոցը. սակայն մենք կարծում ենք, որ մեր գործարանատէրերը պէտք է նախադասեն առաջին տեսակի հիւանդանոցը, որովհետեւ այն, ինչ որ չի անվի այսօր, նա իբր անհրաժեշտութիւն կը ճանաչվի վաղը և նորից կարիք կը զգացվի անհետ այն ծախքերը, որոնցից մարդիկ այժմ խուսափում են: Բժշկութեան գործի մէջ պէտք չէ շատ խնայող լինել, որովհետեւ բժշկութեան աջողութիւնը յաճախ կախված է լինում այն զիւրութիւններից, որ տարին է բուժարանը իր բոլոր յարմարութիւններով:

### ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Մ Ա Մ Ո Ւ Լ

Երկար դարերի փորձով մարդկութիւնը հասել է այն յաւիտեան անհրաժեշտ ճշմարտութեան, որ լոյսը հասարակական ցածրի ամենաբարձրին է: Իսկ լոյս մեր գործերը կարող են ստանալ միայն այն ժամանակ, երբ նրանք դիմում են հրապարակի վրա, երբ նրանց չեն բողբոջում, ստուգելի մէջ թողնում, միութեան և աշխատութեան չեն մատնում: Սակայն մարդկանց մէջ կայ մի շատ վատ հիւանդութիւն, որ չէզոքացնում, համարեալ բոլորովին անկարող է դարձնում լոյսի աւազին բուժական ոյժ: Այդ հիւանդութիւնը լուսավարութիւնն է: Վախում են լոյսից, վախում են ճշմարտութիւնը մերկ ու պարզ տեսնելուց: Ինչպէս Ուսուցարարութեան հոգեբանութիւնը թելադրում է այսպէս, լաւ է շատ քիչ քան տեսնել, տեսնել իրողութիւնը կիսատ-պատ, ծածկված, վարագործված, որպէս զի հասարակութիւնը չը յուզվի, որպէս զի մարդիկ անգիտութեամբ դիմված՝ ապրեն իրանց համար հանգարտ ու խաղաղ: Լուսավարութիւնը այդպէս է դատում: Եւ նա ունի հարկը ու մի պատճառաբանութիւններ: Մա-

մասնաւոր անձինք: Առհասարակ Պօպով ընդամենը մեր քաղաքում յայտնի իր բարեբարութիւններով: Յոյս կայ, որ երեք եղբարը Պօպովները միացած մի խոշոր գործան են նաև հայ ժողովրդի համար հայութեան կենսաբաններից մէկուն:

Հանձնութեամբ կարգացրին պ. Գր. Չալխուշի յոյուսածը՝ Բ. Ալեքանանցի մասին: Արդարեւ, այդ մարդը իր կեանքի մէջ միշտ պաշտօններ է ստանձնել, բայց երբեք ոչ մի գործ չէ կատարել և ընդհանրապէս, իր թուլութեամբ շատ քան խնայարել է միայն՝ զենք լինելով ուրիշներին: Անցեալ տարի ի նա, ու մանց ցանկութեամբ և նրանց դիտարկութիւններին ծառայելով միայն, դարձանցի հոգեբանութեան էր ընտրվել... ոչինչ չանելու և ուրիշներին խանգարելու համար միայն: Հիւանդացիները լաւ հայ սիրտ ունէր և մեն մենակ էր և բաւական էլ կարողութեան տէր, սակայն ոչ մի բարեգործական նպատակով կտակարար չէ: Անցեալները վախճանվեց ա. Բ. Մնձորեան, որ կտակել է իր անուան սան պահել դպրանոցում մի հատ և Հռիփսիմեան դպրանոցում երեք հատ: Համեմատեցէ:

Թեմական դպրանոցի եւանդուն և գործունեայ գանձապահ Գր. Մնձորեանը հրաժարվեց իր պաշտօնից: Այստեղ այդ պաշտօնը

մուր, որի անմիջական պարտաւորութիւնն է լոյս սփռել հասարակական գործերի վրա, կարող է ծուռ, չը ճշգրտած տեղեկութիւններ հարողել և այդպիսով վախցնել հասարակութիւնը: Եւ ահա լուսավարութեան հերոսները ամեն միջոց, ամեն արգելք ձեռք են առնում, որպէս զի ամեն ինչ ցոյց տրվի հանգարտ ու խաղաղ դրութեան մէջ, որպէս զի ոչ ոք մազի չափ չը վրդովվի, ոչ ոքի աչքը չը ծակէ ճշմարտութիւնը: Լուսավարութիւնը բոլորոսնա՞ծ ճանճներէ դրութիւնն է պաշտում: Նա հասարակութեան թշնամին է, նա արժանի չէ, որ հասարակական որ և է գործի վրա ազդելու դիմը ու իրաւունք ունենայ: Խօշտաւ, որ, ըստ երևոյթին, չէ ուղում հանաք անել նոյն իսկ ներկայ ցուրտ ձմեռվայ մէջ, պահանջում է հասարակական մեծ դիտակցութիւն՝ իր զէճ կուլու համար: Հարկաւոր է մեծ լոյս՝ նրա տարածման պայմանները հրապարակի վրա տեսնելու: և ճանաչելու համար: Բայց լուսավարութիւնը այդ տարեկան պահանջն էլ անտես է անում: Այստեղ էլ, ուր հարցը հասարակաց փրկութեան է վերաբերվում, վախճանութիւնը դուրս է գալիս ամեն ինչ պայանդ իր ստան շունչով: «НОВОСТИ» լրագիրն ստուծ է այս առիթով:

Երբ առաջ է արշաւում հանրային վտանգը, պէտք է խօսել նրա մասին: Չէ կարելի նստել, ձեռքերը ծալել վերահաս վտանգի ժամանակ: Պէտք է պարզել վտանգի չափերը և աշխատել բոլոր միջոցներով նրան հեռացնել: Ի՞նչ օգուտ կարող է բերել լուսավարութիւնը: Հասարակութիւնը չի յուզվի այնպիսի տեղեկութիւններով, որոնք դուրս է վաղաժամ են կամ չափազանցաբար: Բայց ի՞նչ վնաս կայ, եթէ հասարակութիւնը կը յուզվի: Միթէ անկի լաւ է հասարակութեան անտարբեր փրկարարութեան, լուսավարութեան ու հանգարարութեան:

Լուսութիւն և հանգարարութիւն բաւական շատ են եղել: Հասարակութիւնը պիտի լինի կենդանի, գիտող, զգացող, յուզվող: Հասարակութեան անհանգիստ, յուզված դրութիւնը անկի օգտակար է երկրի համար, քան ցուրտ ու անապրբեր լուսութիւնը: Անանյալովիչ տեղեկութիւնների տարածումը չէ կարող հակառակ լինել հասարակական շահին: Հասարակական ուղարկութիւնը դէպի հասարակական կեանքի այս կամ այն երևոյթը գրաւելու՝ միշտ օգտակար գործ է: Այն տեղեկութիւնը, որ հաղորդված է առանց խնամքով ճշգրտելու, կարող է ճիշդ չը լինել, բայց դրանից ի՞նչ փառ: Նրան կը ստուգեն, և կարելի կը լինի ժամանակին միջոցներ ձեռք առնել այն պալատութիւնների դէմ, որոնցից ծագել է այդ տեղեկութիւնը: Անկի լաւ է անհիմն յուզմունքը, քան անապրբերութիւնն ու լուսութիւնը մի այնպիսի ժամանակ, երբ պէտք է խօսել վրա հասնող վտանգի մասին:

Գժուար գործ է և նրան արժանաւոր յաջորդ չը կայ: Տնտեսական բոլոր գործերը նորից ընկել են տեսչի ձեռքը, որից հապու հաղ առնելված էին մի անգամ: Յանկալի էր, որ տեսչը անտեսական գործերից բոլորովին հեռու լինէր՝ այդ են պահանջում դպրանոցի և իր շահերը:

Եկեղեցական հոգաբարձութեան կից գոյութիւն ունեցող Աղբատախանում այս տարի ևս տուեց իր հայկական երևոյթը, որ սովորականից անկի աչքը և եռանդով անցաւ: Մանրամասնութիւնները անկողիք եւ համարում հաղորդել:

Մտադրութիւն կայ հրատարակելու մի շարք էժանագին ժողովրդական գրքեր թէ թարգմանական և թէ ինքնուրոյն: Գործի հոգին է պ. Մ. Բերբերեանց, «Донецкая Ръчь» թերթի հրատարակիչը: Բոտորվում ամենամեծ աշողութեամբ հրատարակվում են «Донец. Ръчь»-ի անունով էժանագին ուսուցիչ գրքեր 1—1½—2 կ. արժողութեամբ, որ մեծ աջողութիւն և ընդունելութիւն են գտնում թէ ժողովրդի և թէ առաջաւոր մամուլի կողմից:

Թոփաթի գրելու կոնքերի պատճառներն անպակաս են լինելու: Այդպիսի երկու մեծ կուսակցութիւն կայ, որի մէջ մեծ դեր է խաղում տեղի տէր Միքայել քահանայնի մի տը-

Իմանալ Երև, ինչ տեղի է ունենում մեր հայրենիքում, միայն հետաքրքրվող մարդի մի պահանջ էլ է. դա քաղաքացիական պարտաւորութիւն է ամեն մէկի համար, որ սիրով է հայրենիքը և նրան բարօրութիւն է ցանկանում: Կարծիք մ'առ թողքը բոլորովին տարրական մտքեր են:

Այն, տարրական, կասկէն նոյն իսկ—հին, քաղաքացի: Հարցը քանի մէկին, ով է այս պէս մտածում, ով իր կեանքում էլ լսել այդ չափազանց տարրական մտքերը: Բայց և այդպէս, դրանց հարկաւոր է լինում կրկնել, անդադար կրկնել, ամեն մի դէպքում նորից և նորից յիշեցնել, ապացուցանել: Ուրիշ ինչ կարելի է անել, երբ լուսավարութիւնը թափանցում է մինչև մարդկանց ուկորները, երբ ծոյլ, անգործունեայ խելքին այնպէս է երեւում թէ հարկը ու մի ցաւի ենթաբեկված մարդկութեան լուսութիւն, անշարժութիւն է միայն հարկաւոր: Թող զայ հասարակական գոյժախտութիւնը: Նա սարսափելի է, քանի որ մենք պարտաւոր ենք մեռնելու, կոտորվելու: Մահը, կոտորածը ոչինչ է, միայն թէ մենք չը բաժանվենք մեր սիրած ու փայփայած ճանաչքին անվերջով հանգստութիւնից...

ՀԱՅՈՑ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄԸ

Հայոց դրամատիկական ընկերութիւնը, չորեքշաբթի, նոյեմբերի 24-ին, Թիֆլիսի Արտիստական թատրոնում տուեց մի հաւաքական ներկայացում, քաղկացած երկու պիեսից, Երկու մենախօսութիւնից և համերգից:

Ներկայացված պիեսներն էին «Օսկան Պետրովիչը դժոխքումը» և «Համբույր»: Մենք չենք խօսի նրանց բովանդակութեան մասին, որովհետև առաջին պիեսը շատ վաղուց յայտնի է, իսկ երկրորդը մասին նորերս եղած յիշատակութիւն «Մշակի» մէջ, երբ այդ պիեսը զբղւել էր Հաւաքարի թատրոնի բեմի վրա:

«Օսկան Պետրովիչը դժոխքումը» պիեսի ներկայացման համար արտիստական ընկերութեան թատրոնը ունի շատ յարմարութիւններ, հարուստ դեկորացիա, կերպարական բազմազոյն լուսավորութիւն: Օսկան Պետրովիչի դերը կատարում էր դերասան Տէր-Դաւիթը, որը խաղաց, հնչւէս և պէտք էր սպասել, շատ աղոյ: Դերասաններ Յարութիւնեան և Մամիկոնեան նոյնպէս լաւ էին իրանց դերերում:

«Համբույր» պիեսը սովորական պիեսների նման է: Նա շատ քիչ բնական ըզմանդակութիւն ունի: Նա այլաբանութիւն է, որ յաւանդութիւն ունի հողբանական ասուածքի տպաւորութիւն գործելու: Այնուամենայնիւ իբրև նորութիւն և իբրև իր տեսակի մի ստեղծարարութիւն, նա հետաքրքրական է: Արտաքին էֆէկտների կողմից պիեսը հարուստ է և պահանջում է ճոխ դեկորացիա և բեմական որոշ յարմարութիւններ, որոնք գոյութիւն ունեն արտիստական թատրոնում:

«Համբույր» մէջ միայն երկու գործող անձեր կան և այդ երկու անձերն էլն ալ և տիկ. Արմէնեանները: Ընդհանրապէս խաղը հաճելի տպաւորութիւն թողոց: Ծարժմաների ազատութիւնը, ևւրօգական տեխնիկայի ներկայութիւնը, գեղեցիկ արտասանութիւնը և առհասարակ դերերի լաւ ուսումնասիրութիւնը հանգստացնող մի տպաւորութիւն էին գործում:

Գէտ, բայց խորամանկ մարդ: Մինչևայժմ մեր հոգևոր իշխանութիւնը չը կարողացաւ սանձել դրան: Այժմ նա իր կուսակիցներով ոտի է կանգնել և ուզում է իր որդուն իր տեղը քանանայացնել, այդ պատճառով դարձնել ժառանգական սինեկուրա: Քանանայացուն ունի դարձնողի Դ-րը դասարանի վկայական, այսինքն, ու Սինդի հեհանգով, գիւղում քահանայանալու իրաւունք. օսկայն մի կողմ թողնելով այն, որ նա եկեղեցական ոչ մի պատրաստութիւն չունի, պէտք է ասենք, որ մեր թէ քաղաքում և թէ գիւղերում խիստ շատ են ձևաւարանաւոր և դարձողաւոր երիտասարդներ, ուստի և պէտք է խախտ պահանջել, որ քանանայացուն լինեն շրջանաւարտ:

Մի այդպիսի թերուս էլ գլուխ է բարձրացրել Նիովիթայում, որ տեղի քահանան—մի պարէնչուս և գործունեայ երիտասարդ, հագին է կառավարվում: Այդ թիկնոժուի բարեկամները զեռ անցեալ տարի հաղար ու մի խնդրներով ու սպառնալիքներով աշողեցքին նրան շատով մէջ ժացնել, տիրացու դարձնել խոտանալով, որ մինչև 10 տ. քանանայացման խնդր չեն յարուցանել: Հոգևոր իշխանութեան պարագանութիւնն է խոտի սանձել այդ սանձարձակներին:

—Մեր հարևան Տաթարիոյ քաղաքի վա-

հանդիսականի վրա թէ պարոն և թէ տիկին Արմէնեանը արտասանում էին նախ սպասուած խնդրները շատ բաւարար և պիեսի լեզուի ոչ խրթին, բայց մաքուր և յղկված լինելը նպաստում էր գեղեցիկ տպաւորութեան:

Նոյնը չենք կարող ասել այն մենախօսութեան մասին, որ կատարեց Արմէնեան, արտասանելով Դուքանի «Տրուշը»: Նախ դերասանը շատ ցածր ձայնով էր արտասանում, ուստի բառերը չէին լսվում, երկրորդ միջկովկացիներին համար բոլորովին խորթ է ձգձգված և երգաձայն այն արտասանութիւնը, որին այնքան հաւան են Ֆրանսիացիները և նրանց հետեւելով պոլսեցիները:

Օրերորդ Արմանի կատարեց մի մենախօսութիւն «Օտարութեան մէջ», որտեղ հանդէս է բերված Ռուսաստան ընկած մի որդի խաղացի աղջկայ կեանքից մի տեսարան: Օրերորդ խաղի և արտասանութեան մէջ երևում էին շիւրա, զգացմունք և գիտակցական վերաբերմունք: Նա պահում էր իրան բնական, արտասանում էր բնորոշ և արտայայտիչ կերպով: Մենք կարծում ենք, սակայն, որ նա պէտք է խաղաւոր որդին ներկայացնէ ոչ չափազանց երեխայ, ինչպիսին էր օր. Արմանը մենախօսութեան սկզբում: Անհամեմատ նա աւելի աղոյ կատարեց մենախօսութեան միջին և վերջին մասերը:

Վերջում Պ. Կարա-Մուրզայի ժողոված երգեցիկ խումբը երգեց վեց խմբական երգեր, որոնք թողին շատ լաւ տպաւորութիւն հասարակութեան վրա: Այդ երգերը բոլորն էլ մըշակված են դաշնամուրի համար, նրանց մի մասը մտել է Դ. Կարա-Մուրզայի աշխատութիւնների առաջին տետրակում, միւսը այս օրերս լոյս կը տեսնէ երկրորդ տետրակում:

Մի երկու նկատողութիւն: Յանկալի է, որ խաղամիջոցները լինեն աւելի կարճ, քան այդ երեկոյ էր: Յանկալի է, որ երեկոյթին տրվի մի որ և է մեծ և լուրջ պիես, իսկ յետոյ նըրանց աւելացնին գաւետներ և մենախօսութիւններ, մասնաւոր, եթէ գաւետն էլ մի նորութիւն է:

Թատրոնը լի էր հանդիսականներով:

Սիրող

ՎՐԱՅ ԹԱՏՐՈՆ

Չորեքշաբթի, նոյեմբերի 24-ին, արքունական թատրոնում վրաց դերասանական խումբը, դերասան Վ. Արաշիձէի բենեֆիսի համար, խաղաց առաջին անգամ վրաց բեմի վրա մեր տաղանդաւոր Գ. Սունդուկեանցի «Ամուսիններ» 5 գործողութեամբ կոմիդիան:

Այդ պիեսի բովանդակութեան հետ արդէն ծանօթ է հայ հասարակութիւնը և այդ պատճառով էլ մենք չենք զբաղւցնի ընթերցողներին ուղադրութիւնը նրանով:

Դերասանների խաղը ընդհանուր առմամբ միջակ էր. շատերը նոյն իսկ չէին հասկացել պիեսի տիպերը և տուել էին խաղին մի տեսակ վճռովի կերպարանք, այդ պատճառով էլ «Ամուսիններ» կոմիդիան աւելի թղլ տպաւորութիւն թողեց հասարակութեան վրա:

Դերակատարներից ամենից աչքի ընկաւ իր վերին աստիճանի մտածված և գեղեցիկ խաղով հերոսուհու—Մարգարիտայի—դերի մէջ ռուսը ու սիրուն եկեղեցու շէնքը պատրաստ էր, բայց զեռ չէ օժված փողի պակասութեան պատճառով. սակայն մէջը ժամ էլ են ասում, պակաս էլ են կատարում: Կարծում ենք, որ լաւ կը լինի օժել եկեղեցին՝ առանց սպասելու, թէ երբ է փող հաւաքվելու:

—Սովորութիւն է, որ ամենայն տարի Նիովիթայի տոնավաճառը գնացող հայերին հովուելու համար, Ստորախանի թիմից ուղարկում են երկու քահանայ, իսկ մէկն էլ այստեղից: Մինչև աստիճան քահանային իրանց պաշտօնը կատարելով՝ բաւականանում են այն տուրքով, որ տեղի հայերից կազմված յաճանաթորին է հաւաքում, Նախիջևանի քահանան մուրաքիան է և որսորդի նման ընկնում է դռնէ դռն, հիւրանոցներ և փող հաւաքում: Այդ գումարի գէժ բաղորդ էր Ստորախանի թիմի քահանայից Արիստակէս եպիսկոպոսը մեր թիմակալ Ներսէս արքեպիսկոպոսին: Վերջինս կարգադրել է վերջ տալ այդ տգեղ սովորութեան: Վերջապէս:

—Այժմ մեր քաղաքի վեց եկեղեցիներից երկուսը կանոնաւոր քառաձայն խումբ ունեն, մէկը ու կոստաւորիչ աւագ եկեղեցին և միւսը ու. Գեորգ, մեր ամենայնուրեւեռ եկեղեցիներից մէկը, որը սակայն երիտասարդ եռանդուն Մկրտիչ քահ. Տէր Յակոբեանի շնորհիւ չաւաւոր դեր է խաղում և ամբողջ Բօստօլի

տիկ. Չիլիձէն, որը իր նուրբ խաղով հիացրեց հանդիսականներին. ինքը բենեֆիսիանոր Արէլի գերի մէջ շոյնպէս գեղեցիկ էր. վատ չէր նոյնպէս Արտաշէսի դեր կատարող Սվիթսիձէն, թէ նա խաղին պակասում էր ոգևորութիւն: Սամսոնեանի դերը կարգաւ վրաց բեմի վրա. տիկ. Սամսոնեանը այնքան էլ բնորոշ չէր. մնացած դերակատարները բոլոր չափով կարողութեան նպաստում էին խաղին: Բայց, կրկնում ենք, կոմիդիան սպասած տպաւորութիւնը չը թողեց և հասարակութիւնը, որը բաւական չափ հաւաքվել էր թատրոնում, չը նայած բարձրացրած գնդերին, հիասթափեց. ծերունի հեղինակը ներկայ էր թատրոնում:

Կոմիդիայի վերջը խաղացին հանգուցեալ վրաց թատերագիր-մանկավարժ պ. Ումակաշվիլի «Բենեֆիսից առաջ» տեսարանները, այդ տեսարաններ, անվերջ և անկապ, ծաւրալի տեսարաններ, որոնցից հասարակութիւնը բնաւ ոչինչ չը հասկացաւ և յօթանջով ձանձրացած դուրս եկաւ թատրոնից գիշերվա ժամին 11/2 ին: Բենեֆիսիանոր ստացաւ ընծաներ:

Thalia

ՆԵՐԿԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Պետերբուրգում նոյեմբերի 19-ին վերջապէս կայացել է իրաւաբանական ընկերութեան այն նիստը, որի ժամանակ Արշէնիկ, Գեանէ և Սվեշնիկով պրօֆէսորները պէտք է կարգային իրանց զեկուցումները հետեւալ հարցի մասին. «Մամուլի մասին դոյութիւն ունեցող օրէնքի մէջ մտնել անհրաժեշտ փոփոխութիւնները: Ինչպէս մեր ընթերցողներին յայտնի է, առաջին անգամ այդ զեկուցումները պէտք է լսվէին իրաւաբանական ընկերութեան դահլիճում, բայց հազար թուով հասարակութիւն հաւաքված լինելու պատճառով՝ նիստը յետաձգվել էր և որովհիւ կայացնել հետեւալ ժողովը մի մեծ դահլիճում: Այդպէս էլ եղաւ: Տենիշկեան զպրոցի Բազայի դահլիճն էր ընտրված ժողովաւորին: Բայց այնպիսի անգին բազմութիւն էր եկել, որ ամբողջ դահլիճը լցվել էր, բոլորը կանգնած, և անագին ամբոխ էլ մնացել էր զեռ փողոցում: Դահլիճի դռները փակեցին, որ այլ ևս մարդ ներս չը թողնեն: Դրսի ամբոխի մէջ աղմկալի յուզում տեղի ունեցաւ: Այդ յուզմունքը թափանցեց և ներսում եղած անագին հասարակութեան մէջ: Դեռ ժողովի սկզբում, երբ Արշէնիկը կարդում էր իր զեկուցումը, զպրոցի տետու Օտարութիւնի մըտաւ դահլիճ և նստադահլիճ պրօֆէսոր Կուզմիկ-Կարապետին մի բան ասաց: Յետոյ սկսվեց Սվեշնիկովի զեկուցումը: Այդ ժամանակ վրա հասաւ Պետերբուրգի քաղաքագետ գնդերալ ադելտանտ Փուլլենը, որ զպրոցի տետու հետ միասին սկսեց հանդիսացնել դրսում աղմկող ամբոխին: Նախագահը շատ անգամ խոստացաւ, որ այդ նոյն զեկուցումները նորից կըրկնելու են մի ուրիշ անգամ, բայց ոչինչ չը օգնեց—ժողովը դիմաւորեց աստակաւորում էր: Այն ժամանակ նախագահը ժողովը փակեց, հազիւ ժամանակ աւելով Սվեշնիկովին իր զեկուցումը վերջացնելու: Ամբոխը ցրվեց առանց աղմուկի և միջնադէպերի: Դպրոցի շուրջը և հայերի ծխական եկեղեցին է գարձել՝ այդ քաղաքի սանձանին կից լինելու պատճառով:

Անցեալները «Մշակում» առաջարկութիւն կար Բօստօլում մի եկեղեցի շինելու մասին: Ինչ աւելորդ առաջարկութիւն.—Բօստօլը և Նախիջևանը իրարից բաժանվում են միմիայն մի նիւ փողոցով, և այդ փողոցի վրա է գտնվում ու. Գեորգ եկեղեցին, որի խումբն էլ հէնց մեծ մասամբ Բօստօլի հայերի նպաստով է պահպանվում: Երբ այսքան մօտ է եկեղեցին, երբ, ամաւանդ, երկու քաղաքները իրար հետ միանում են ելէքաղաքաշղիւ, ինչ հաւանորութիւն կայ նոր եկեղեցու, նոր աւելորդ ծախսերի: Նախիջևանցոց օրդերն ու աղջկերը գնում են Բօստօլ ուսանելու, իսկ Բօստօլցիները՝ Նախիջևան: Եթէ փողոցի համար ոչ մի դժուարութիւն չը կայ ամենայն օր մէկ քաղաքից միւսը գնալու և յետ գաւաղու, ինչ դժուարութիւն կայ մեծերի համար շարաթը մի անգամ ու. Գեորգ գնալու: Տենիս քաղաքական ընկերութիւնը լուռ ու մուռ շարունակում է գործել: Վերջապէս այդ ընկերութիւնն էլ սկսեց առանց աղմուկի, քաղաք շատ օգտակար գործեր տեսնել՝ դրաւան, մանկավարժական և մարդասիրական ձեւերում: Յանկալի էր, որ ամեն մի հայ անդամ զրկւեր այդ չափազանց օգտակար ընկերութեան:

մօտակայ բոլոր փողոցները բռնել էին ձիաւոր և հետեւալ ոտակաւներ:

Մեզ խնդրում են յայտնել հետեւալը. «Կայաբուհի Մարիա Ալեքսանդրովայի կոյրերին խնամող հոգաբարձութեան կովկասեան բաժնի վարչութիւնը յայտնում է Բաժնի պ. պ. անդամներին, որ կիրակի, նոյեմբերի 28-ին, ցերեկվայ ժամը 1-ին Թիֆլիսի առաջին իգական գիմնազիայի ակտի դահլիճում նշանակված է հոգաբարձութեան Կովկասեան Բաժնի արտակարգ ընդհանուր ժողովը»:

Եզրպոսի Ալեքսանդրեա քաղաքից ստացանք միաժամանակ երկու նոր ամսագրերի յայտարարութիւն: Դրանց անուններն են «Շիրակ» և «Միտան»: Առաջինի խմբագիրներն են Միքայէլ Կիրակէան և Վահան Թէքեան, իսկ երկրորդին Սմբատ Բիրատ (Կարճօրեայ «Փրնիկ» ամսագրի խմբագիրը) և Երուանդ Սրմաբէխան: Առաջինը խոստանում է ամսական 64 մեծագիր էջ լոյս ընծայել, իսկ երկրորդը՝ 32 էջ. առաջինի տարեկան բաժանորդագին լինելու է 15 ֆրանկ կամ 6 ռուբլի, երկրորդինը՝ 12 ֆրանկ կամ 5 ռուբլի: Լուսւմ ենք նոյնպէս, որ մօտ ժամանակներս նոյն քաղաքում հրատարակվելու է և «Հորիզոն» անունով մի շաբաթագիրք մի խումբ թարմ ուժերի ձեռքով: Չը մոռանանք, որ արդէն նոյն քաղաքում և Կահիրէում արդէն կան 2—3 ուրիշ հրատարակութիւններ... Ահա ձեզ մի իսկական «embarras de richesses»... Եզրպոսայերը անցկացան բոլորաշայերից:

Պետերբուրգում նոյեմբերի 19-ին տիկին Կոմիտասովիկա թատրոնի բեմի վրա տեղի ունեցաւ չափազանց ճնշող, տխուր երեկոյթ: Խաղում էին Գորկու «ԼՈՒՐԵՐ» պիեսը: Դերասան Բիւլմանտալ-Տամարինը խոսում էր խելոված ու ցած ձայնով: Հասարակութիւնից մի քանի անգամ բղաւցին. «բարձր, բարձր»: Այն ժամանակ զբաւանդ զիմեց հանդիսականներին. «Գուրը պահանջում էր, որ ես բարձր խօսեմ, բայց ես չեմ կարող», ասաց և հեծկտալով վայր գլուխը: Վաւաքոյրն իշաւ. բեմից յայտարարեցին, որ Տամարինին կը փոխարինէ մէկ ուրիշը: Հասարակութիւնից մի մարդ բղաւցեց. «հարկաւոր չէ: Մի բանի քաջ յոյոյ յայտարարեցին բեմից: Որ դերասան Բիւլմանտալ-Տամարինը ծանր կերպով հիւանդացել է և որովհետեւ այդ բանը խիստ յուզել է նրա ընկերներին, ներկայացումը յետաձգվում է: (P. B.):

Բազուի նահանգական վարչութեանը գիւմում է եղել իշխան Ի. Դադիանի և Լ. Մամուլայշվիլիի կողմից: Դիմողները խնդրում են, որ վարչութիւնը հաստատէ Բազում հաստատվելիք վրաց բարեգործական ընկերութեան կանոնադրութիւնը, որի նպատակն է Բազում և նրա շրջակայներում եղած աղքատ վրացիներին նիւթական աջակցութիւն հասցնել:

Կիւմից հեռագրում են «P. B.» լրագրին, որ գեներալ-նահանգապետ կարգադրել է անկայող դատարաններ հիւրանոցներ գիշերային յանկարծակի խուզարկութիւնները, որոնց նըր- Պ. Գեորգ Չուրաբի նախաձեռնութեամբ շուտով կը ներկայացվին մի շարք հայերէն պիեսներ՝ բարեգործական նպատակներով: Պէտք է հաւատալ, որ հայ հասարակութիւնը անտարբեր չէ լինի: Անցեալ տարվայ էժօնանգին ներկայացումները մեծ աղոյութիւն ունէին. ցանկալի էր, որ նոյն ներկայացումները շարունակվէին նաև այս տարի:

Քաղաքային ընտրութիւններ են լինելու: Քաղաքային հարցը զբաղեցնում է շատերին: Ներկայ քաղաքագլուխ Պալապանեանից խիստ զօժան լինելու շատ պատճառներ կան և, հաւանորէն, նրան այլ ևս չեն ընտրել: Բայց ով է նրա տեղը ընտրու: Երևակայեցէք, որ մարդ չը կայ: Հաւանական են համարում պ. Սոջանյանցին, բայց դա էլ—կամքի կատարեալ ներկայացում է ներկայացնում և ընկնում է սրա-նրա աղբյուրութեան աակ... Ինչիչ չը գործել մեր երիտասարդ և օգտակար ոյժերին կանդիդատ ներկայացնելու. իսկ այդպիսի ոյժեր ունենք—անա պ. պ. Գր. Չալուսչան, Մ. Բերբերեան և այլք: Բայց մեր ապական թայֆան կարող չէ հաշտվել երկու տարաբոյ ոյժի հետ. նրան հարկաւոր են Պալապաններ, ընտանական.—այդպիսի ուժի մի մասն է:

Հին. Ժանթ



Типопр. Т—ва С. Назарянца и К. п. ф. «ГЕРМЕСЪ». Мад. ул. № 16.